

בתי המשפט

218443/02 א		בית משפט השלום תל אביב-יפו	
28/11/2005	תאריך:	כב' השופט חאג' יחיא	בפני:

בעניין: יצחק חאלו
 ע"י ב"כ עו"ד אביתר קציר
 נגד
 1. המאגר הישראלי חב' לביטוח בע"מ
 2. אבנר איגוד לביטוח נפגעי רכב בע"מ
 ע"י ב"כ עו"ד ברקאי
 התובע הנתבע

פסק דין

התובע יצחק חלו הנו יליד 12.12.53. נפגע באירוע המהווה תאונת דרכים על פי הגדרת המושג בחוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תש"ל"ה 1975 כאשר רכב על קטנוע ביום 3.6.02 והתנגש עם רכב אחר.

הקטנוע עליו רכב התובע היה מבוטח בהתאם לפקודת ביטוח רכב מנועי (נוסח חדש) 1970 פוליסה שהונפקה על ידי הנתבע 1 כשהאחריות הביטוחית בה משותפת בשיעורים הקבועים בה לשני הנתבעים.

אין מחלוקת בין הצדדים כי אכן התובע נפגע באירוע של תאונת דרכים כפי שהוא טוען וכי המקרה בו נפגע מכוסה על ידי ביטוח בהתאם לפקודה שהונפק על ידי הנתבעים.

המחלוקת אשר בין הצדדים הנה בשאלת גובה הנזק שנגרם לתובע באירוע התאונתי.

לכתב התביעה צירף התובע בקשה למינוי מומחים רפואיים, לצורך בדיקתו והערכת מצבו הרפואי וקביעת נכותו אם תמצא כזו בתחומים של אורטופדיה, אף אוזן גרון, נירולוגיה, פלסטיקה ופסיכיאטריה.

לבקשת התובע מינה ביהמ"ש: שלושה מומחים לצורכי בדיקתו. פרופ' מנחם שדה בתחום הנורולוגיה ומחלות שרירים. ד"ר ללה מגירוב בתחום האף אוזן גרון ואת ד"ר סוזאנה הורוביץ בתחום הרפואה האורטופדית.

התובע נבדק על ידי הרופאים הנ"ל וכולם נתנו חוות דעת בדבר מצבו, על פי הממצאים שלהם.

חוות הדעת של ד"ר הורוביץ בתחום האורטופדיה:

ד"ר הורוביץ בדקה את התובע ביום 13.8.03. ומסרה את חוות הדעת בית משפט/2 התובע התלונן בפני ד"ר הורוביץ על זרמים כאילו חוטי חשמל לאורך שוק שמאל. שהוא מרגיש דקירות (כנראה על רקע הקיבוע בברך) וטען כי הוא מתקשה ללכת ללא קביים וכי הוא נזקק לשבת לאחר מספר דקות של הליכה וכי בזמן הליכה נשען בעיקר על רגל ימין, סובל כאבים בכתף ימין, סחרחורות ומתקשה לישון.

בבדיקת ברכו השמאלית של התובע על ידי ד"ר הורוביץ היא מציינת, שהתובע הגיע למרפאתה והלך עם קב ומציינת שהוא מסוגל ללכת בלעדיו. ציינה כי מצאה שבזמן הליכה ברך שמאל מכופפת ל-15 מעלות, הבחינה בצלקת קדמית בברך באורך 16 ס"מ עדינה ולא רגישה ולא מצאה סימנים לנזק לעצב הפרונוינאלי משמאל.

המומחית עשתה השוואות בין בדיקות שונות בברך ימין לברך שמאל ורשמה בחוות הדעת את ממצאיה.

המומחית התייחסה גם לטענות התובע בקשר לגב התחתון. לא מצאה הגבלה בטווחי התנועה לכיפוף היפראקסטנציה ופיתול בימין, ומשמאל נבחן לסג שלילי דו צדדי ובבחינת הכוח הגס נמצאו התחושה והרפלקסים של הגפיים התחתונות תקינים.

המומחית בדקה גם את תלונותיו של התובע בקשר לכתפיים ומצאה כי קיימות קרפיטציות בהנעת כתף ימין, רגישות ממוקדת לגיד השרוול המסובב וכי כוח הגס של השרוול המסובב נמצא תקין.

המומחית ביצעה בדיקות השוואה בין הכתפיים ומצאה כי בבדיקות הרמה אבדוקציה סיבוב היצוני וסיבוב פנימי תנועות הכתפיים שוות.

בחומר הרפואי שהוצג בפני המומחית היא מצאה והייתה ערה לכך שהתובע עבר תאונת דרכים ביום 4.1.94 שבגינה סבל מכאבי גב תחתון וכי מרישום רפואי מיום 2.8.98 רשם כי הנבדק סבל מכאבי גב תחתון עוד ב-25.3.98 וכי לפי סי.טי. שהיה בפניה נמצאו בלטי דיסק בגובה החוליות L-4 ו-L-5-S-1.

כמו כן, מצאה הרופאה כי בימים 8.12.2000 ו-22.12.2000 נרשמו לו חופשות מחלה על רקע גב תחתון. כמו כן, נרשם כי בתאריכים 20.3.01, ו-30.3.01 נרשם כי התלונן על כאבי גב תחתון.

בסיכום חוות דעתה, מגיעה המומחית למסקנה כי בבדיקות גב תחתון לא נמצאה הגבלה בתנועות או נזק עצבי ולא העניקה לתובע נכות על התלונות והממצאים בגב. אותו הדין, בקשר לבדיקות הכתפיים.

לעומת זאת, המומחית קבעה כי בגלל הפגיעה בברך, קיימת חוסר יציבות צידית לא מלאה ולכן קבעה כי על פי סעיף 48 (2) א' לתוספת לתקנות הביטוח הלאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי בעבודה) 1956 בהתאמה, נשארה לתובע נכות של 20% ואילו בשל חוסר יישור של 10 מעלות של הברך מעניקה המומחית לתובע נכות של 10% נוספים בהסתמך על סעיף 48 (2) ו' II.

נכותו המשוקללת של התובע בתחום האורטופדי כפי שנקבעה על ידי המומחית הנה 28%.

הנתבעים לא היו מוכנים לקבל את ממצאיה וקביעותיה של המומחית מטעם ביהמ"ש: ועל כן ביקשו לחקור אותה חקירה נגדית על חוות דעתה.

המומחית נחקרה בנגדית ביום 13.7.05 על ידי ב"כ הנתבעים.

תחילת החקירה של המומחית התייחסה למעשה לשני איברים בגוף שהמומחית לא קבעה לגביהם נכות, הכוונה היא לתלונות התובע בפני המומחית על בעיות בכתף ובגב. כמו כן, בסיכומים שהוגשו מטעם הנתבעות התייחסו לטענות התובע בפני המומחית בדבר כאבי כתף וגב והעלו את הטענה שלמעשה התובע סובל מזה שנים מכאבי גב תחתון ללא קשר לתאונה.

להערתן של הנתבעות בדבר תלונות של התובע על בעיות רפואיות בכתף ובגב כאשר המומחית לא מצאה קשר סיבתי בין תלונות אלה לבין התאונה יכולה להיות מגמה כפולה:

א. לנסות לפגום באמינותו של התובע המנסה לייחס את ליקויי הגופניים, אם בכלל קיימים בכתף ובגב לתאונה. מקום שהמומחית קבעה שאין קשר כזה.

ב. לנסות לטעון שאם לתובע היו בעיות אחרות מאלו שנגרמו בתאונה מן הסתם בעיות אלה יכלו להשפיע על סיכויו של התובע להתמיד בעבודתו הפיסית כפי שביצע אותה טרם התאונה ואם בכלל הוא יכול להגיע לגיל פנסיה שהוא 67 שנים, כשהוא עדיין עובד באותו סוג של עבודה.

אך אין לייחס חשיבות מעבר לכך לטענות או ממצאים שנקבעו ושאינן להם קשר לתאונה כאשר המומחית קובעת במפורש שהיא מעניקה את הנכות על הפגיעה בברך של התובע כתוצאה מן התאונה.

הנתבעות חולקות על שיטת קביעת הנכות של המומחית כאשר היא קבעה שתי נכויות 20% ו-10% במסגרת אותו סעיף.

סעיף 48 (2) לתוספת לתקנות הביטוח הלאומי קובע לאמור:

(2) הברך:

א. אי-יציבות צדדית קשה (הברך מתעקמת תחת כובד משקל הגוף לצד אחד	30%
ב. אי-יציבות אחורית-קדמית עם התעקמות הברך תחת כובד משקל הגוף	20%
ג. קשיון נוח	30%
ד. קשיון לא נוח	50%

קשיון לא נוח - פירושו: עמדת הברך ביישור יתר של יותר מ-10 מעלות (*genu recurvatum*) או כיפוף ביותר מ-30 מעלות או סטיה צדדית (*valgus varus*) של יותר מ-20 מעלות.

ה. הגבלת תנועות הכיפוף

0%	I. הכיפוף אפשרי בזווית מ-0 מעלות עד 90 מעלות
5%	II. הכיפוף אפשרי בזווית מ-0 מעלות עד 70 מעלות
10%	III. הכיפוף אפשרי בזווית מ-0 מעלות עד 45 מעלות
20%	IV. הכיפוף אפשרי בזווית מ-0 מעלות עד 30 מעלות
30%	V. הכיפוף אפשרי בזווית מ-0 מעלות עד 15 מעלות

ו. הגבלה ביישור הברך

0%	I. יישור הברך אפשרי עד 5 מעלות
10%	II. יישור הברך אפשרי עד 10 מעלות

כאמור הנתבעים חולקים על קביעתה של המומחית המתבססת על סעיף 48 (2) הנ"ל שכן הם טוענים ששני התנאים להפעלת הסעיף הנ"ל לא התקיימו במקרהו של התובע ומפנים לתשובות שהמומחית נתנה בעמודים 88 ו-89 לפרוטוקול שם נשאלה המומחית:

ש: כמו שאני שאלתי אותך קודם, את הקטע הזה של ברך שמתעקמת תחת כובד משקל הגוף לא מצאת ממצא כזה?

ת: נכון שמתעקמת הצידה.

ש: לא מצאת את הממצא הזה

ת: לא. "

ואולם ב"כ הנתבעים מתעלמת מהמשך התשובה של המומחית לשאלה שהיא שאלה אותה:

ש: לכן אני שואלת איך אפשר לקבוע לפי סעיף 48 (2) א שזה סעיף שבעצם דורש שני תנאים מצטברים, אחד של אי יציבות צדדית והשני של ברך שמתעקמת תחת כובד משקל הגוף"

והמומחית עונה:

"לכן זה מותאם. לא נתתי לו את האחוזים המלאים, לא 30% אלא 20%. עו"ד יפו: כן באבל במוותאם בגלל שאת לא מצאת. המומחית: אי יציבות מלאה, נכון. "

היוצא מדבריה של המומחית הוא, כי היא לא מצאה ממצאים להפעלת סעיף 48 (2) במלואו ולכן על פי הערכתה והממצאים שכן מצאה בברכו של התובע היא קבעה לו 20% נכות.

אין צריך לחזור ולהדגיש כי מבחני הביטוח הלאומי לקביעת נכות הינם רשימות מנחות את המומחים לקביעת הנכויות והמומחה תמיד רשאי בתוך המסגרת שנקבעה על ידי המבחנים לקבוע את הנכות לאור אותם מבחנים אך לא בהכרח בהתאמה מוחלטת לאמור בהם. מטבע הדברים, הועדה שקבעה את המבחנים לא יכלה לצפות את כל קשת האפשרויות הבלתי מוגבלת של ממצאים וליקויים גופניים והיא קבעה מה שניתן לכנות "עקרונות וקווים בסיסיים" בקביעת הנכויות כאשר למומחה, כך אני סבור תמיד נשאר המרווח להשאיר שיקול דעת בהתאם לממצאים האובייקטיביים שנבדק הספציפי שנמצא בפניו לקבוע את הנכות של הנבדק בהתאם לסעיף הכי קרוב למצבו. כך שאם המומחית לא מצאה אצל התובע ליקויים גופניים העונים על האמור בסעיף 48 (2) א באופן מדויק אך עדיין ישנם ליקויים גופניים בדרכו של התובע מסוג אלה שנסקרו באותו סעיף תהיה רשאית לקבוע את הנכות לפי שיקול דעתה במסגרת הסעיף.

אין פגם בכך שהמומחית ביצעה "התאמה" של הסעיף למצבו של התובע או להיפך.

ראה לענין זה את ת.א. (נצרת) 2152/00 עאמר – כלל (טרם פורסם) מפי כב' השופט סוהל יוסף

" גם בתקנות פיצויים לנפגעי תאונות הדרכים (מומחים) 1986 לא מצאתי הוראות בדבר המבחנים עליהם צריך המומחה הרפואי להסתמך לשם קביעת שיעור הנכות של התובע "

ומסקנתו של כב' השופט יוסף בענין היא -

" דעתי איפוא שהמומחה הרפואי אינו כבול למבחני הנכות של המ.ל.ל. "

דעה גורפת לפיה המבחנים שנקבעו בתקנות הביטוח לאומי אינן מחייבות, והרופא חופשי לקבוע את הנכות כראות עיניו. אני אינני מוכן ללכת כל כך רחוק, ולהותיר בידי המומחה את הסמכות האבסולוטית לקביעת הנכות ללא כללי "בקרה" שיותירו בידי בית המשפט פיקוח על עבודתו של המומחה ודרך קביעת הנכות

אין צריך לציין כי בית המשפט, ולא המומחה, הוא הקובע האחרון בדבר הנכות כמו גם ביתר טענות התובע, והרופא אינו אלא יועץ ובדיקתו הנה כלי עזר בו עושה בית המשפט שימוש לצורך הגעה לקביעה ככל האפשר נכונה בענין שבו המומחיות היא בידי הרופא ולא בידי בית המשפט.

יחד עם זאת ישנם תימוכין לדעתו של כב' השופט יוסף בע"א 3049/93 - סימא גירוגיסיאן נ' סייף רמזי ואח'. פ"ד נב(3), 792, עמ' 799-798.

הנכות הרפואית לנפגע נקבעת על פי הממצאים הרפואיים שנגרמו עקב התאונה כשהם מתורגמים לאחוזים. בדרך כלל נקבעים האחוזים על פי טבלאות מקובלות. בצד כל פגיעה המתוארת בטבלאות נקבע אחוז נכות, הלא הוא אותו אחוז נכות רפואית אשר לדעת עורך הטבלאות ראוי לאותו פגם גופני.

הטבלאות בהן נעשה, בדרך כלל, שימוש בתביעות על נזקי גוף מוצאות ביטויין בתוספת לתקנות הביטוח הלאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה), תשט"ז-1956. יצויין, שלעניין קביעת הנזק הלא ממוני בתביעות של נפגעי תאונות דרכים ההזקקות לתוספת זו הינה חובה, מכוח תקנה 2(א)(2) לתקנות הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים (חישוב פיצויים בשל נזק שאינו נזק ממון), תשל"ו-1976.

בהמשך עומדת המומחית על כך שרגלו של התובע מתעקמת תחת כובד משקל הגוף אם כי לא הצידה, אבל היא מתעקמת וכשנשאלה האם בכלל יש מקום להעניק 20% לפי הסעיף בנוסף לעוד 10% על חוסר יישור כאשר אין אי יציבות צדדית קשה, ואין התעקמות תחת כובד משקל הגוף לצד וענתה שזו דעתה, שכן.

אין צריך לחזור ולהדגיש את ההלכה שלמעשה ביהמ"ש: הוא הפוסק האחרון גם לעניינים שברפואה וחוות דעתו של המומחה הממונה על ידו הינה כלי עזר העומד לרשותו של השופט לקבוע את הנכות. לעולם לא יטול השופט את תפקיד הרופא אך גם הרופא אינו נוטל את תפקידו של השופט.

מאחר ומדובר בחוות דעת בתחום מומחיות המסור לשיקול דעת של המומחה הרפואי לא ימהר ביהמ"ש: לפסול חוות דעת או קביעה בתוך חוות הדעת של מומחה אלא אם המומחה יחזור בו מקביעתו או שהקביעה אינה סבירה בעיניו של השופט או שהיא עומדת בסתירה לממצאים ומסמכים אחרים העומדים בפניו. אין זה המקרה.

ד"ר הורוביץ עשתה עלי רושם מהימן ביותר כמומחה האמון על מומחיותו ומלאכתו והגעתי למסקנה שחוות דעתה מבוססת ומשקפת את מצבו של התובע כאשר קבעה את הנכות בשיעור של 20% בהתאם לסעיף 48 (2) א'.

אמנם יש להוסיף שהמומחית קבעה לתובע 10% נוספים בגלל חוסר יישור בשיעור של 10 מעלות של ברך שמאל לפי סעיף 48 (2) ו' II.

מעיון בסעיף הני"ל אנו רואים שהוא קובע 10% למקרה של כיפוף עד 10 מעלות .

הנתבעים משיגים על הקביעה הזו בכך שהם טוענים שקיימת כפילות בשימוש בסעיף 48 (2) א' וסעיף 48 (2) ו' II.

המומחית כאמור לעיל נשאלה על האפשרות הזו, והשיבה שכן זו דעתה.

בחנתי את שני הסעיפים ואינני יכול לומר כי טענת הנתבעים כי קיימת כפילות בשימוש בשני הסעיפים אינה מבוססת. שכן אצל התובע קיימת מצד אחד אי יציבות צידית לא מלאה תחת כובד משקל גופו וזה ממצא אחד. ומאידך, חוסר יישור מלא של הברך וחסרון של 10 מעלות ביישור.

אין בהכרח חפיפה בין שני הדברים כי כל אחד מהם יכול להתקיים בפני עצמו או במנותק אחד מהשני וכששניהם קיימים, אף כי באותו איבר של הגוף הרי יש להם השפעה מצטברת ולא חופפת על כושר ההפעלה של האיבר.

מנגד, מציע ב"כ התובע שהנכות הרפואית האורטופדית של התובע תקבע בהתאם לסעיף 48 (2) א' במלואו קרי 30% נכות ולא לחלק את הנכות בין שני סעיפים או לחילופין להעניק לו נכות לפי סעיף 35 (1) ד' ואולם גם את הצעתו זו של ב"כ התובע אינני יכול לקבל נוכח חוות הדעת של המומחית והתשובות שהיא נתנה בחקירה הנגדית.

על כן החלטתי, לקבל את המלצתה של ד"ר הורוביץ ולקבוע כי לתובע נותרה נכות רפואית כתוצאה מהפגיעה בברכו בתאונה בשיעור של 28% משוקלל.

חוות דעתו של ד"ר שדה:

ד"ר שדה מונה בתחום הניירולוגי ובדק את התובע ולא מצא אצלו נכות בתחום מומחיותו. איש מבעלי הדין, במיוחד התובע לא ביקשו לזמן את ד"ר שדה לחקירה נגדית על חוות הדעת ומכאן שיש לצאת מתוך הנחה שלא נותרה לתובע נכות בתחום הניירולוגי.

חוות הדעת של ד"ר מגירוב בתחום אף אוזן גרון:

כאמור, ביהמ"ש: מינה גם מומחית בתחום האף אוזן גרון אשר בדקה את התובע ובסיכום חוות דעתה קובעת שהתובע אכן נפגע בתאונת דרכים בהיותו רוכב קטנוע. ציינה שהוא נפגע בתאונות רבות נוספות ללא פגיעות ראש וכי בפניה הוא התלונן על תחושת טנטון וסחרחורות.

בעקבות בדיקתה של המומחית והחומר שהיה בפניה הגיעה לכלל מסקנה שתחושת הטנטון של התובע הינה אמינה וקשורה לתאונה ואילו בקשר לתלונה על סחרחורת לא מצאה שיש לכך תימוכין בתוצאות הבדיקה שכן לא מצאה כל ליקוי במערכת שיווי המשקל באוזן הפנימית.

המומחית קבעה כי לתובע נכות של 10% בהסתמך על סעיף 72 (4) ד', II מותאם. הסעיף קובע:

ד. חבלה אקוסטית (עם עקומת שמיעה אופיינית)

II. עם רעש תמידי באוזניים בלי הפחתת שמיעה בתדירויות הדיבור 10%

אם כן, המומחית קובעת כי לתובע נגרמה פגיעה בתחום האוזניים שהותירה אצלו רעש תמידי באוזניים (טנטון) והדבר מהווה על פי המבחנים 10% נכות.

גם בתחום זה, לא הסכימו הנתבעים עם קביעתה של המומחית וביקשו לחקור אותה והיא אכן נחקרה בחקירה נגדית במהלכה הוצעה למומחית "תזוה" לפיה יכול להיות שלתובע היתה פגיעה באוזן או באוזניים מלפני התאונה נשוא התביעה שלא מצאה ביטוי בטנטון ממנו טוען התובע כי הוא סובל והמומחית השיבה שאם היו לה בדיקות שמיעה קודמות המאשרות את הממצא אז אפשר היה לדעת.

המומחית נשאלה אם נכון שטנטון הנו תלונה סובייקטיבית וענתה בחיוב. היא נשאלה אם ישנה בדיקה מדעית אובייקטיבית לאבחן את התלונה והשיבה שבינתיים ישנן בדיקות בפיתוח אך הדבר עדיין לא בשימוש.

המומחית אמרה גם שכיום אפשר לבדוק אך בדיקות אלה נעשות בחו"ל והן ניסיוניות. אישרה שלא עשתה את הבדיקות. ב"כ הנתבעים לא הציעה למומחית לבצע את הבדיקות ולחזור ולעיין בחוות דעתה מחדש לאחר קבלת תוצאות הבדיקות. אבל בהמשך לתשובותיה של המומחית היא מאשרת, כי אמנם את הבדיקה של התובע ביצעה כשנה ומשהו אחרי התאונה אך הוא התלונן על טנטון הרבה לפני זה למעשה, כחודש אחרי התאונה ומציינת, שאי אפשר לומר שלקראת בדיקתה הוא התכוון במיוחד.

המשמעות של דברי המומחית הנה שהתלונות של התובע לא הועלו סובייקטיבית רק לצורך הבדיקה, אלא למעשה במסמכים הרפואיים שלפניה ובמשך יותר משנה האיש מתלונן על טנטון באוזניים.

כאשר נשאלה המומחית מדוע לא הפנתה את התובע לבדיקות נוספות, השיבה:

"אם הבדיקה היא אמינה אז אני גם לא מפנה את החולים לבדיקות נוספות."

משמעות תשובה זו היא, כי המומחית, יכלה להגיע למסקנה מבוססת בדבר נכותו של התובע בגין הפגיעה באוזן על סמך הבדיקות שהיא ביצעה והחומר שהיה לפניו.

ביהמ"ש לא ישים את עצמו מומחה ויקבע עבור המומחה אי אילו בדיקות יעשה או לא יעשה כדי לסכם את חוות דעתו ומשכך מצאה המומחית לנכון לסכם את חוות דעתה על סמך בדיקותיה, נשאר לי לקבוע רק האם מתן חוות הדעת על סמך בדיקת התובע על ידי המומחה וחומר רפואי שהיה בפני המומחה הן לפני התאונה, הן לאחריה והשוואתו הנה דבר סביר אם לאו.

כמו כן נכון כי

"בית המשפט ולא המומחה הוא הפוסק האחרון גם בשאלות הרפואיות שנמסרו לחוות דעתו של המומחה, ולהלכה אין בית המשפט חייב לפסוק על פי חוות דעתו של המומחה, אם כי למעשה יתן לחוות דעת מוסמכת כזאת את מלוא משקלה בכל הנוגע לצד הרפואי המקצועי" (ע"א 16/68 רמת סיב בע"מ נ' דרזי, פ"ד כב(168, 164, 2).

כמו כל חוות דעת של מומחה המוגשת לבית המשפט, כך גם חוות דעתו של מומחה רפואי: היא אינה אלא ראייה במסגרת כלל הראיות המובאות בפני בית המשפט,

אשר בית המשפט רשאי להסתמך עליה אך גם לדחותה, כולה או חלקה, כשהוא מוצא זאת לנכון, בהתאם לשיקול דעתו (ע"א 311/66 נחמיאס נ' לקט קואופרטיב לאיסוף נייר פסולת, פ"ד כ(50, 48); ע"א 124,128/79 מדינת ישראל נ' קמינר, פ"ד לד(621-622, 617); ע"א 675/77 אלטשולר נ' נציב המיס, פ"ד לד(737, 731, 731); ע"א 409/84 מדינת ישראל נ' שגב, פ"ד מ(710-711, 706, 706). (3).

כפי שנקבע בע"א 2160/90 - שרה רז נ' פרידה לאץ ואח'. פ"ד מז(5), 170, עמ' 171-172.

לא מצאתי היסוסים בתשובותיה של המומחית וגם לה אני מייחס אמינות בתחום מומחיותה ומקבל את קביעתה כי התובע סובל מרעשים תמידיים שהחלו לאחר התאונה וכאשר אין כל אינדיקציה שרעשים אלה או הסיבה שלהם היו אצל התובע מלפני התאונה יש לשייך את הרעשים לתאונה ותוצאותיה.

על כן אני קובע כי לתובע נכות בתחום האף אוזן גרון בשיעור של 10% כקביעתה של המומחית.

בשקלול הנכויות הרפואיות שנקבעו (20% + 10% בתחום האורטופדיה, ועוד 10% בתחום האף אוזן גרון) המסקנה היא שלתובע נכות רפואית בשיעור של 35%.

אם כי ב"כ התובע מציע שימוש בסעיף 35 (א) ד' למבחנים ולקבוע כי נכותו האורטופדית של התובע הינה למעשה 30% אורטופדית כך שבתוספת 10% אא"ג הינה 37% הרי שלפי הדברים דלעיל ולאחר שקיבלתי את חוות הדעת של ד"ר הורוביץ אינני יכול לקבל את "הצעתו" של ב"כ התובע.

התעסקותו של התובע לפני התאונה

התובע עבד בעיריית ת"א, מחלקת התברואה, בצוות של שני עובדים המלווים משאית לאיסוף אשפה. המשאית נהוגה בידי נהג והתובע ועובד נוסף דאגו לאסוף את פחי האשפה ולשפוך אותם בתוך תא המשאית.

על טיבה של העבודה ניתן ללמוד מעדותו של התובע שנמסרה בתצהיר, כמפורט בסעיפים 3-4 לאמור:

3" זו עבודה שמתחילה בחצות הלילה ומסתיימת בדרך כלל לפנות בוקר או בשעות הבוקר המוקדמות כשמסתיים קו פינוי האשפה.

4. עבודה על משאית זבל היא עבודה פיזית וקשה והיא מצריכה עמידה פיזית על הרגליים במשך כל המשמרת, קפיצה אל וממדת משאית הזבל, עבודת סבלות,

סחיבת מיכלי אשפה כבדים והעמסתם, עבודות נקיון באיזור בו נשפך זבל ויש לפנותו, התכופפות ואפילו ריצה אחרי המשאית שמתחילה לנסוע. "

תיאור זה של אופי העבודה נוסף לעובדה שהוא בידיעתו השיפוטית של בית המשפט, נתמך למעשה על ידי עדותם של שני עדי תביעה נוספים, והם נהג המשאית, משה אליעזר, עליה עבד התובע ומפנה זבל נוסף, מר אברהם סופר, שעבד יחד איתו.

מחומר העדויות שעמד בפני, אין ספק שמדובר בעבודה פיזית קשה ושוחקת, כאשר מדובר בפינוי של טונות רבות של אשפה במשך שעות הלילה, כאשר העובד המפנה את פחי הזבל עובד במרץ, רץ אחרי המשאית, מרים את הפחים, מחזיר את הפחים והוא חייב להיות ערני ודרוך.

התובע טוען, כי בעקבות התאונה אין הוא עוד יכול לעשות אותה עבודה שעשה טרם התאונה, בשים לב למכאוביו ולליקויים הגופניים בהם הוא לוקה בעקבות התאונה. יש לזכור כי הבעיות מהן סובל התובע הינן כיפוף ברך הרגל תחת כובד משקלו ואין לי ספק שאין הוא יכול לעשות את עבודתו במקודם, עם בעיה כזו בברך.

התובע טוען, כי אחרי התאונה וכשחזר אט אט לעבודה, הוא הוסב לעבודה פקידותית אצל התובעת ובעקבות כך חלה ירידה משמעותית בשכר ששולם לו.

על שכרו של התובע לפני התאונה ואחריה, אעמוד בהמשך.

שכרו של התובע ערב התאונה

התובע התקבל לעבודה אצל הנתבעת בשנת 1989 ומאז ועד שנפגע בתאונה הוא עסק במחלקת התברואה באותה עבודה של עיסוק זבל.

התובע הציג את תלושי השכר וטופסי 106 שלו לשנים מ- 1998 עד שנפגע. מעיון בטופסי 106 מלפני התאונה, רואים כי התובע השתכר סכומים אלה:

א.	לשנת '98	-	122,823 ₪ ממוצע חודשי 10,235 ש"ח.
ב.	לשנת '99	-	158,066 ₪ ממוצע חודשי 13,172 ש"ח.
ג.	לשנת 2000	-	131,125 ₪ ממוצע חודשי 10,927 ₪.
ד.	לשנת 2001	-	172,061 ₪ ממוצע חודשי 14,338 ₪.

רואים אם כך כי משנת 98 ו-99 יש עליה בשכר, לאחר מכן יש ירידה, ולאחר מכן שוב עליה, אך בחישוב ממוצע רב שנתי, ממוצע שכרו של התובע ערב התאונה ועד סוף שנת 2001 – כ-12,000 ש"ח.

התאונה הייתה בחודש יוני 2002 ומעיון בתלושי השכר של התובע לחודשים ינואר עד מאי, ניתן לראות שהתובע השתכר בממוצע – 12,763 ש"ח.

ניתן לסכם ולומר, כי שכרו של התובע בממוצע רב שנתי ערב התאונה, עמד על כמעט 12,500 ₪.

לאחר התאונה נעדר התובע מעבודתו תקופה ממושכת, בחלקה קיבל שכר על חשבון ימי מחלה וימי חופשה שנצברו לזכותו אצל התובעת וכשהסתיימו ימים אלה ועד שחזר התובע לעבודה בפועל לא קיבל שכר (הנה למשל בתקופה מנובמבר 2002 עד אוקטובר 2003, לא בוצעו לתובע תשלומים מקופת הנתבעת), ואילו בחודשים הראשונים אחרי התאונה, בהם התובע לא עבד, הוא קיבל סכומים אלה:

- א. יוני 2002, חודש התאונה – קיבל 19,943 ₪ (שמהווים שכר מלא בתוספת החזר הוצאות בסך של 7,427 ₪).
- ב. לחודש יולי 2002 – 7,132 ₪.
- ג. אוגוסט 2002 – 6,937 ₪.
- ד. ספטמבר 2002 – 1,445 ₪.
- ה. אוקטובר 2002 – 437 ₪.
- ו. נובמבר 2002 – 1,907 ₪.

ולאחר מכן כאמור, חלה הפסקה מוחלטת בתשלומי השכר עד אוקטובר 2003, שאז התובע חזר לעבודה והתחיל לקבל סכומים שנעו בין 3,500 ש"ח ל-4,500 ₪ בחודשים הראשונים ובהמשך שנת 2004 נעו התשלומים אותם קיבל בין 6,500 ש"ח ל-8,000 ש"ח בממוצע.

על פי תלושים אלה ניתן להבחין בבירור כי אכן בחודשים הראשונים אחרי התאונה שולמו לתובע סכומים קטנים בהרבה ממשכורתו המשותפת וניתן לקבל את טענתו, כי התשלומים נעשו על חשבון פדיון ימי חופשה וימי מחלה.

בעבודתו הפקידותית, כאמור, אליה חזר התובע, כשחזר לעבודה, משתכר כאמור סכומים שנעים בין 6,500 ל- 9,500 ש"ח.

הנזק

1- הפסד השתכרות בעבר

יש לומר שניתן לעשות את חישוב הפיצוי בגין הפסדי ההשתכרות בעבר בשתי שיטות:

א. לפסוק לתובע פיצוי שהוא תוצאת מכפלה של מספר החודשים מאז הפגיעה ועד יום מתן פסק-הדין, בממוצע השכר שהתובע אמור היה לקבל אילו לא נפגע. בשיטה זו שוב ניתן להשתמש בשתי שיטות משניות, כשהאחת הכפלה של מספר החודשים בממוצע השכר לפי התלושים, או הכפלת מספר החודשים בשכר המושבח אליו היה אמור התובע להגיע עם הזמן. יש לומר שבי"כ התובע מציע לנקוט בשיטה זו.

ב. השיטה השניה היא לבחון את נכויותיו המלאות והחלקיות הזמניות של התובע ולפסוק בהתאם לכך ביחד עם ממוצע השכר, את הפיצוי.

הלכה היא שנפגע מעשה נזיקין זכאי להיות מפוצה על הנזק שנגרם לו, כאשר נזק זה מחושב על פי ההפרש אשר בין הסכום שהתובע יכול היה להשתכר אילו לא התאונה והמום ממנו סבל בעקבותיה, ובין הסכום אותו משתכר התובע במומו.

ראה בעניין זה את ת"א (תל-אביב-יפו) 32948/97 - עקיס יצחק נ' אוניקובסקי מעוז בע"מ ואח'. תק-של 2004(2), 5566, עמ' 5572.

7. הפסדי השכר

בפסיקת פיצויים בגין הפסד כושר ההשתכרות הכלל הוא כי יש לשום או לקבוע כמה היה אדם משתכר ללא מומו, כמה ישתכר במומו, והפיצוי הוא כדי ההפרש בין שני סכומים אלה.

ע.א. 2061/90 אילנה מרצלי נ. מדינת ישראל פד"י מ"ז(1) עמ' 802 בעמ' 822.

הכלל שנקבע לענין זה הוא - שכאשר ניתן ההפרש לקביעה, על פי הראיות שבמשפט - על בית המשפט לקבוע אותו ולחשב הפסדו של הנפגע בעתיד, על פיו.

וכן ע.א. 722/86 אחמד יונס נ. המאגר הישראלי לביטוח רכב, פד"י מג(3) 875.

אם ניתן להוכיח בכמה קטן כושר השתכרותו לאור הנתונים המובאים בפניו יפסוק בית המשפט על פי נתונים אלה.

ראה גם רע"א 3049/93 סימא גרוגיסיאן נ. סייף רמזי פד"י נב' (3) 792.

במקרה שבפני ולאור עובדות המקרה, והפסיקה דלעיל, ראיתי לקבל את הצעתו/טענתו של ב"כ התובע כי יש להשתמש בשיטה הראשונה ולחשב את ההפסד בהתאם למכפלת החודשים שעברו, עם ממוצע השכר של התובע ערב התאונה (עם או בלי השבחה שהייתה או לא הייתה אמורה להגרם בשכרו של התובע), ולנכות את השכר שהתובע קיבל בפועל בגין עבודתו החדשה. שיטת חישוב טובה במקרה זה הן לגבי הפסדי עבר והן לגבי הפסדי העתיד. זאת יען כי התובע הוסט לגמרי ממקום עבודתו כמפנה זבל לעבודה פקידותית שיש לה מאפיינים אחרים, דרישות אחרות ובגינה מקבל התובע שכר אחר. מצב זה הנו מצב קבוע וכאמור לעיל, אין התובע יכול לחזור עם מומו לעבוד בפניו אשפה.

לפיכך, יש לפסוק לתובע בגין הפסדי העבר את הסכומים שלהלן:

1) מיום התאונה עד יום מתן פסק-הדין – 42 חודשים X (12,500 ₪ X 75% לאחר ניכוי מס הכנסה בהתאם לחוק) 9,375 ₪ שווה 393,750 ש"ח.

מסכום זה יש לנכות שני סכומים:

א. את הסכומים שהתובע קיבל כשכר עבודה לאחר חזרתו החלקית והמלאה לעבודה.

ב. סכומים נוספים שהתובע קיבל על חשבון פדיון ימי חופשה וימי מחלה.

בניכוי הסכומים שאותם קיבל התובע, ינוכו הסכומים בסעיף 1.א לעיל במלואם, ואילו הסכומים בסעיף 1.ב ששולמו במקום פדיון ימי חופשה ומחלה, יהא התובע זכאי לשליש

הסכומים הנ"ל בכל מקרה (שכן הוא נתן תמורתם ימי חופשה ומחלה שנצברו לטובתו), ואז הניכוי מהסכום המגיע לתובע יהא שני שלישי מהסכומים האלה.

בחודשים הסמוכים לאחר התאונה קיבל התובע סכומים אלה:

א.	יוני 2002	-	19,943 ₪
ב.	יולי 2002	-	7,132 ₪
ג.	אוגוסט 2002	-	1,445 ש"ח
ד.	אוקטובר 2002	-	437 ש"ח
ה.	נובמבר 2002	-	1,907 ש"ח

אין לי ספק שמאחר והתובע לא היה כשיר לעבודה בתקופה זו, שהסכומים האלה שולמו אכן על חשבון ימי מחלה וחופשה.

סך הכל קיבל התובע על חשבון ימי מחלה וחופשה 30,864 ש"ח. מסכום זה יש לנכות לטובת התובע 10,364 ₪ ואת היתרה בסך 20,500 ש"ח לנכות מהסכומים המגיעים לו.

על חשבון שכר עבודה לאחר שהתובע חזר לעבודתו, הוא קיבל לפי התלושים שהוצגו כ- 210,000 ש"ח ברוטו.

לענין חישוב הסכומים ברוטו ונטו, אני קובע כי מאחר והסכומים שיש לזכות בהם את התובע בהתאם לחוק הפיצויים, יחושבו לאחר ניכוי מס הכנסה מקסימלי של 25%, הרי במקביל יש לנכות ממנו את הסכומים ברוטו שהוא קיבל באותה תקופה שהוא מזוכה על הפסדי שכר, כאשר מהסכומים מנוכים באותה מידה 25% על חשבון מס הכנסה.

מאחר והתובע קיבל שכר מיום התאונה ועד היום (למעט מה ששולם על חשבון ימי חופשה ומחלה, 210,000 ש"ח ברוטו, הנטו של הסכום הינו 157,500 ש"ח).

סך כל הסכום שיש לנכות מהסכומים המגיעים לתובע (הסכומים שקיבל כשכר והסכומים שקיבל עבור ימי מחלה וחופשה), הינו אם כך 178,000 ₪.

לפיכך, סך הכל הסכום שאני פוסק לטובת התובע בגין הפסדי העבר הינו 393,750 בניכוי 178,000 היתרה 215,750 ש"ח.

2- הפסד השתכרות והפסד כושר השתכרות לעתיד

התובע עבד בעבודה פיזית קשה, שכללה איסוף פחי זבל בשעות הלילה, וכדברי אחד העדים, התובע ופועל נוסף אספו כחמשה טון זבל ללילה. אין ספק שבעבודה זו דרוש מאמץ גופני, שימוש אינטינסיבי בכל אברי הגוף, עירנות והתמדה.

הנתבעת טוענת כי לתובע עבר רפואי עשיר שכלל כאבי גב ובעיות בכתף. אין ספק כי גם אם נכונה טענה זו (והיא ככל הנראה נכונה), שלא היתה לבעיותיו הרפואיות ערב התאונה השפעה שמנעה מנו לעשות את העבודה בה עסק, והשתכר את הסכומים שהשתכר. השאלה יכולה להיות רלוונטית אך לענין השאלה עד מתי היה יכול התובע להתמיד בעבודה שדרשה ממנו מאמץ גופני מוגבר שכזה.

הנתבעות מציינות כי עיריית תל אביב עורכת בתקופה האחרונה צמצומים, פיטורים והוצאה לפנסיה של עובדיה. לא הובאה ראיה על כך ולא הובאה ראיה לענין הסיכוי כי התובע היה מבין המפוטרים במיוחד לאחר שנות עבודה כה רבות.

הנתבעת טוענת כי התובע יכול היה לשוב לעבודה במחלקת התברואה כנהג, ויתכן כי יעשה זאת אף לאחר פסק הדין. אולם עובדה היא כי האחראים על התובע העבירו אותו לעבודה פקידותית. מאידך עד התביעה מר משה אליעזר משיב לשאלות באת כוח הנתבעים.

" ש- אז בעצם מר חאלו יכול לעשות את התפקיד הזה (נהיגה על משאית טיטוא ח.י.)

ת. לא

ש. למה

ת. כי קודם כל אין לו את הרישיון שלי משאית 15 טון אין לו, אם היה לו והיה מגיש בקשה יכול להיות שהיה מתקבל לזה, זה לא, אבל לא היה לו את הרישיון

לפיכך, הן על פי הערתי דלעיל, והן לפי דברי העד, האפשרות כי התובע יכול לעבור להיות נהג משאית, הנה בשלב זה ספיקולציה, ללא סיכוי ממשי להתגשם, ושאינן בחומר הריאות תמיכה כי תתממש.

על כן נראה לי כי התובע יצא לפנסיה ממעמד של עבודה פקידותית במחלקת התברואה עם השכר שהוא מקבל במחלקה זו.

אין להתעלם מאלמנט נוסף.

גיל סיום העבודה באיסוף כפי שהתובע עשה ערב התאונה, הן בגלל הקושי בו כרוכה העבודה, והמאמץ המוגבר הדרוש לשם ביצועה, נשאלת השאלה עד איזה גיל יכול עובד כזה להתמיד בעבודה מעין זו.

עד התביעה סופר אברהם משיב (עמוד 28 שורה 17-20)

"ש- טוב. תגיד לי בעבודה שלכם המפנה אשפה באיזה גיל יוצאים לפנסיה
ת- אני יודע שעכשיו בגיל 60 יוצאים לפנסיה
ש- ויש כאלה שיוצאים יותר מוקדם
ת- יותר מוקדם מפסיד כסף"

הן בשים לב לקושי המיוחד של עבודה, הן בשים לב לבעיותיו הרפואיות של התובע ערב התאונה (בכתף וגב תחתון), והן בשים לב לעדותו של מר סופר אברהם, סביר להניח כי התובע היה ממשיך בעבודתו זו, ופורש ממנה לפני שהיה מגיע לגיל פרישה כללי 65 או 67. עד התביעה סופר אברהם אמר, שהוא יכול לפרוש בגיל 60 אך הוא רוצה לעבוד עד גיל 65.

אמת נכון הדבר כי השאלה עד איזה גיל, עובדים הפועלים העובדים בעבודה אותה עשה התובע, ובאיזה גיל הם פורשים בפועל בגלל הסיבות שמניתי לעיל. לא קיבלה מענה חד וברור.

ניתן לומר כי התובע לא הביא ראיה כי ניתן לעבוד בעבודה זו עד גיל 67 או אף 65

מאידך הנתבעות לא הביאו ראיה על כך כי בגלל הקושי של העבודה פועלים אינם מתמידים בה עד גיל זה והם פורשים או "מופרשים" בגיל מוקדם יותר.

מה שנותר לי הוא אמירתו של עד התביעה מר סופר, וניסיון החיים, והשכל הישר.

על סמך כל הנתונים, וההערכות, אני קובע כי התובע אילולא נפגע היה ממשיך באותה עבודה ורמת שכר עד הגיעו לגיל 62.

על כן יש לחשב את הפסדו של התובע המתבטא בהפרש בין מה שהיה יכול להשתכר בעבודה של איסוף זבל, ובין זו אותה הוא מקבל כיום, מהיום ועד הגיע התובע לגיל 62

התובע כיום הנו בן 52 כיום, קרי יש לחשב את הפסד למשך 10 שנים מהיום.

שכרו של התובע בחודשים האחרונים לפני פסק הדין הנו כדלקמן (לפי הנתונים האחרונים שהוגשו לתיק)

5/04 שכר ברוטו של 7660 ₪
 6/04 שכר ברוטו של 7065 ₪
 7/04 שכר ברוטו של 6742 ₪
 8/04 שכר ברוטו של 6840 ₪
 9/04 שכר ברוטו של 7442 ₪
 10/04 שכר ברוטו של 8198 ₪
 11/04 שכר ברוטו של 7610 ₪
 12/04 שכר ברוטו של 13181 ₪
 1/05 שכר ברוטו של 16454 ₪
 2/05 שכר ברוטו של 8558 ₪
 3/05 שכר ברוטו של 7137 ₪
 4/05 שכר ברוטו של 9540 ₪

ניתן להבחין כי בחודשים 12/04 ו 1/05 ישנה "קפיצה" בשכר ברוטו ששולם לתובע

אולם עיון בתלושי השכר מראה כי הקפיצה נעשתה בגלל תשלום החזרי הוצאות . לא ברור מתוך התלוש באי אילו הוצאות מדובר, ואולם מדובר בכל מקרה בהכנסה הכלולה בתלוש ומגולמת בשכר , עיון בתלושי השכר של התובע מתחילת שנת 2004 מראה כי רק בחודש דצמבר 2004 ישנה תוספת החזר הוצאה כזו פעם אחת בשנה , ועל כן יש לכלול אותה בממוצע שנתי מלא ולא לראות בה עלית שכר "נורמלית" המוכיחה את שכרו הרגיל . של התובע .

סך הכל השכר לשנים עשר החודשים המצויינים לעיל, הנו 106428 ₪ .

בהתאם לתקנות מס הכנסה , שכיר נשוי שלאשתו אין הכנסה , משלם מס על הכנסה הני"ל בסכום של 18390 ₪ .

נטו ההכנסה הני"ל בניכוי מס הכנסה בלבד הנו אם כן 88038 ₪ .

בחלוקת הסכום ל 12 , מתקבל סכום של 7336 ₪

ממוצע שכרו נטו של התובע ערב התאונה כאמור 9375 ₪ .

בענין זה בא כוח התובע מבקש ממני לחשב את שכרו של התובע שקיבל עד אשר נפגע תוך השוואה לזה של אברהם סופר בגלל השבחת שכר . יש הגיון בדברי בא כוח התובע , והטענה כי התובע שקיבל ממוצע שכר בשנת 2002 בסכום של 12500 ₪ (כפי שקבעתי לעיל, יש מקום להגדיל את שכרו נכון ליום מתן פסק דין זה . אולם כפי שציינתי לעיל סקרתי את שכרו של התובע משנת 1998 ועד 2002 , ומצאתי שיש עליות וירידות כאשר שכרו של התובע לא עלה ריאלית בחישוב לטווח ארוך למעשה משנת 1998 ועד שנפגע . אני סביר כי חישוב שכר שהיה תובע מקבל כיום, לפי הממוצע שעמד ערב התאונה , אינו מקפח את התובע . לא חלה עלית שכר במשק בשנים אלו . כמו כן היו תקופות בהן היתה דווקא ירידה מסוימת בממוצע השכר במשק, ועקב המיתון, והפיטורין האפשריים אצל עיריית תל אביב , לא אקפח את התובע אם אקבע כי שכרו נכון ליום מתן פסק דין זה היה עומד באותם ערכים בהם עמד בשנת 2002 .

יחד עם זאת הלכה היא כי הטוען להשבחת שכר או עליה ממשית בשכר לעתיד , עליו חובת הראיה להראות כי בהנחה או עליה זו הן ממשיות או ודאיות ולא רק משאלת לב או סיכוי כלשהיא . אין בפני , על רקע העובדות אליהן התייחסתי כל ראייה ממשית כי שכרו של התובע היה עולה בצורה משמעותית אם בכלל , בשנים שאחרי שנפגע וכי התאונה מנעה ממנו עלית שכר זו . על כן אחשב את הפסדי השכר של התובע תוך השוואת השכר שהוא מקבל כיום עם השכר שקיבל לפני התאונה ושהיה אמור להמשיך ולקבלו אילו לא נפגע .

ממוצע שכרו של התובע בתפקידו החדש לאחר התאונה 7336 ₪ . יוצא כי התובע מפסיד בגלל מעברו לעבודה פקידותית , את הסכום של 2000 ₪ (מעוגל לחודש .

כאמור מגיע לתובע פיצוי בסכום של 2000 ₪ לחודש , החל מהיום ועד הגיע התובע לגיל 62 , קרי 10 שנים כדלקמן

סכום של 2000 ₪ X מקדם היוון 111.37 = 222740 ש"ח

3- הפסדי שכר או פנסיה לגיל 62 עד 67

באשר לתקופה אשר בין הגיע התובע לגיל 62 ועד הגיעו לגיל 67 , קיימות שתי אפשרויות . או שהתובע היה פורש לפנסיה , ומקבל פנסיה בשיעור של 70% משכרו ערב פרישה , בערכים של היום

כ90000 ₪ ברוטו , או שהיה עובר לעבוד בעבודה אחרת בעריית תל אביב . במקרה אחרון זה אין לדעת כמה היה משתכר בעבודתו .

אין דרך , אלא דרך ההערכה והאומדנה לקביעת ההפסד של התובע בראש הנזק של אובדן פנסיה בשנים אלו . על כן אני פוסק לתובע סכום של 100000 ₪ עבור הפסדים לתקופה שבין הגיע התובע לגיל 60 ועד הגיעו לגיל 67 .

4- הפסדי פנסיה אחרי גיל 67

תקופה נוספת בה יגרם לתובע הפסדי פנסיה האי התקופה אשר מיום הגיעו לגיל 67 והלאה .

גם בראש נזק זה אין אפשרות למדוד במשוואות אריתמטיות את ההפסד , ועל כן אני פוסק לו סכום נוסף של 150000 ₪ עבור הפסדי פנסיה לתקופה שאחרי גיל 67 .

5- כאבים וסבל

הסכום המקסימלי 145000 ש"ח X 35% נכות 78X (ניכוי גיל של 22%) בתוספת ריבית 4% X ארבע שנים ובתוספת 10 ימי אשפוז = 49000 ₪

6- עזרת הזולת .

אין ספק כי לתקופה הסמוכה לאחר התאונה , ובשים לב למהות ומיקום הפגיעות בגופו של התובע , היה זקוק לעזרת הזולת בחיי היום יום שלו , ובאחזקת הבית .

יחד עם זאת לא הובאה ראיה כי בהמשך , ומכל מקום משחזר התובע לעבודה היה זקוק לעזרת הזולת בחיי היום יום , אדרבא הוא חזר לעבודה ומתפקד בעבודה – כפוף למגבלותיו- בצורה שאין לומר כי הוא תלוי בזולת בצורה כלשהא .

בגין העבר בלבד אני פוסק לתובע סכום גלובלי של 50000 ₪

7- ניידות

לא הוכח כי התובע מוגבל בצורה המחייבת הסעתו בתחבורה מיוחדת. סביר להכיר בצורך בנסיעות מוגברות, סמוך אחר י התאונה ועד שהוא שב לעבודתו. גם כאן ראוי לפסוק סכום גלובלי של 30000 ₪ לעבר ולעתידי עבור הוצאות נסיעה.

לפיכך הפיצויים שאני פוסק לתובע הנם כדלקמן

215750 ₪	1- הפסדי שכר בעבר
222740 ₪	2- הפסדים לעתיד
250000 ₪	3- פנסיה
49000 ₪	4- כאבים וסבל
50000 ₪	5- עזרת הזולת
30000 ₪	6- נסיעות
=====	
817490 ₪	

לסכום זה יש להוסיף הוצאות משפט, שכ"ט עו"ד בשיערו של 13% ומע"מ כדין.

ומהיתרה לנכות תשלומים תכופים ותקבולי מ.ל.ל. כשהם צמודים (הצמדה בלבד) מיום קבלתם ועד יום מתן פסק הדין.

חאג' יחיא 54678313-218443/02

ע.ג. יואד חג' יחיא, שופט

ניתן היום כ"ה/חשוון/תשס"ו 27/11/05 בהעדר הצדדים

לצדדים בדואר

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה